

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. Z.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1075/BA-BA01-ZA01-2023
ze dne 8. 9. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalobce podal dne 6. 8. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádost odůvodnil tím, že má v Gruzii rodinné problémy, neboť se rozvedl s manželkou. Zároveň v zemi původu nemá práci ani bydlení.
2. Žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování

z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu, a zároveň uvedl pouze ekonomické důvody.

II. Řízení před soudem

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že o mezinárodní ochranu žádal především z obavy o své zdraví a bezpečnost, neboť při návratu do Gruzie nebude schopen sehnat bydlení a zaměstnání, a tudíž bude uvržen do chudoby. Tamní státní orgány nezaměstnaným lidem neposkytovaly žádnou podporu. Žalobce pochází z Abcházie, která je pod nadvládou Ruska, což se podepisovalo na přístupu gruzínských státních orgánů a lidem původem z Abcházie. Žalobce byl diskriminován pro svůj původ a proto, že jeho rodina zastávala politické názory prosazující jednotnost Gruzie. Tuto skutečnost žalovaný nezohlednil. Žalobce uvedl dílčí informace nasvědčující eventualitě, že je v Gruzii pronásledován pro svůj původ. Žalovaný měl tudíž posoudit, zda nemožnost sehnat zaměstnání a bydlení není založena na tom, že žalobce pochází z Abcházie. Žalobce byl také toho názoru, že si žalovaný v řízení neopatřil všechny potřebné informace ani nezohlednil adekvátním způsobem zprávy o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný se měl také důkladněji zabývat tím, zda byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Nucený návrat do Gruzie považoval žalobce za nelidský. Přinejmenším však byl dán důvod pro udělení doplňkové ochrany, přičemž efektivní využití ochrany ze strany gruzínských státních orgánů nebyla v jeho případě možná. Závěrem žalobce uvedl, že Gruzii nelze považovat za bezpečnou zemi původu.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Tvrzením důvodem žádosti byly pouze ekonomické důvody žalobce. V České republice si žalobce chtěl vydělávat peníze. Žalovaný nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl v Gruzii vystaven pronásledování či mu hrozila vážná újma. V žalobě žalobce uplatnil námitky, které však nesdělil v rámci správního řízení. Dle žalovaného byly tyto námitky čistě účelové, a to s cílem přiblížit azylově relevantnější důvody jeho žádosti.

III. Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce v řízení před žalovaným neuvedl žádný důvod byt jen vzdáleně významný pro udělení mezinárodní ochrany. V řízení před soudem pak bez akceptovatelného vysvětlení uvedl nové důvody, které mohl uvést dříve a které ani nemají jasnou souvislost s jeho příběhem.
6. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven *pronásledování z důvodů uvedených v § 12* nebo že mu hrozí *vážná újma podle § 14a*, a zároveň *uvádí pouze ekonomické důvody*.
7. Podle § 12 zákona o azylu se azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

8. Žalobce v řízení před žalovaným neuvedl důvody předvídané v § 12 a § 14a zákona o azylu. Uvedl pouze ekonomické důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádal.
9. Z pohovoru ze dne 16. 8. 2023 jednoznačně vyplývá, že se žalobce do Gruzie nechce vrátit, neboť tam nemá bydlení a nemůže si tam najít práci. Ze země žalobce odešel v roce 2018 do Polska, kam odcestoval za prací. Na dotaz, proč o mezinárodní ochranu nepožádal již v Polsku, žalobce přímo uvedl, že do Polska odjel za prací. Jelikož tam byla těžká práce, tak v dubnu 2019 přicestoval žalobce za prací do České republiky. Z takto tvrzených skutečností učinil žalovaný srozumitelný, logický a na věc přiléhavý závěr, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu čistě z ekonomických důvodů, které nelze bez přistoupení dalších okolností považovat za azylově relevantní důvody (srov. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 20/2003-43 ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54 ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 134/2014-48 ze dne 11. 12. 2015).
10. Není důvodná námitka, že žalovaný měl z obecných informací sdělených žalobcem cosi dovozovat nad jejich rámec.
11. Rozložením důkazního břemene ve věcech mezinárodní ochrany se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o mezinárodní ochranu. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po správním orgánu, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat. Břemeno důkazní je oproti tomu rozloženo více mezi žadatele a správní orgán. Primárně je to ale žadatel, který je povinen prokazovat jednotlivá fakta. Správní orgán je ale povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.
12. Žalobce během správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v Gruzii mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobce tedy netvrdil relevantní důvody a ty nevyplynuly ani z dalších podkladů pro rozhodnutí, zejména informací o zemi původu. Za toho stavu nebyl důvod, aby žalovaný za žalobce cokoliv domýšlel (např. k případné diskriminaci žalobce na gruzínském trhu práce, o níž se žalobce nezmínil). Žalovaný tak postupoval po právu, když žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl.
13. Teprve před soudem začal žalobce zdůrazňovat, že nemožnost sehnat bydlení a práci je v jeho případě možná zapříčiněná tím, že pochází z Abcházie. Dále uvedl, že v řízení před žalovaným uvedl dílčí důvody nasvědčující eventuality, že je v zemi původu pronásledován pro svůj původ.
14. K tomu soud podotýká, že tato dílem skutková tvrzení mohl žalobce vznést již ve správním řízení. S přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU mají krajské soudy ve věcech mezinárodní ochrany přihlížet i ke skutečnostem, které žadatel o mezinárodní ochranu dříve netvrdil. Musí se však jednat o takové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu *nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem* (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 194/2015-32 ze dne 26. 11. 2015, či nález sp. zn. I. ÚS 425/16 ze dne 12. 4. 2016; případně rozsudky NSS č. j. 1 Azs 292/2021-51 ze dne 19. 10. 2021, či č. j. 10 Azs 537/2021-31 ze dne 10. 3. 2022).
15. Tvrzení obsažená až v žalobě proto nejsou pro posouzení věci významná. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce před žalovaným hovořil o problémech v Gruzii pramenících

z toho, že je původem z Abcházie. Při pohovoru dne 16. 8. 2023 žalobce uvedl, že od 2010 žil ve městě Tbilisi (hlavní město Gruzie), které je pod kontrolou státních orgánů Gruzie. Území Abcházie však žalobce opustil již v roce 1993 (srov. rovněž protokol o výsledku žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 29. 7. 2023, založen ve správním spisu na č. l. 26). V období od roku 1993 do roku 2018 tak žalobce v Gruzii žil, přičemž neuvedl ničeho o tom, že by v zemi původu měl nějaké problémy. Důvody své žádosti žalobce směřoval pouze ke svým ekonomickým problémům. Žalobce nijak neprokázal, že by tyto problémy byly zapříčiněny tím, že pochází z Abcházie.

16. Žalobce tedy až před soudem uvedl tvrzení, která zjevně mohl uvést již dříve. Nadto lze stručně uvést, že nedostatečné sociální zabezpečení, popřípadě diskriminace na trhu práce nepředstavují pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, popřípadě vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona.
17. Z ničeho tedy nevyplývá, že by žalobci v zemi původu hrozilo pronásledování pro jeho původ. Nadto žalovaný rovněž vycházel z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (Gruzie – Základní přehled o zemi) ze dne 28. 11. 2022. Z této informace vyplývá, že osoby původem z území Abcházie a Jižní Osetie mohou bez překážek pobývat na území Gruzie, které se nachází pod účinnou kontrolou ústředních orgánů.
18. Žalovaný tak vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu. S ohledem na tvrzení žalobce byly podklady obstarané žalovaným dostatečné. Žalovaný zajistil dva okruhy podkladů: z července a listopadu roku 2022, které ve vzájemné souvislosti a v souvislosti s absencí konkrétních tvrzení žalobce postačují.
19. Ani námitka žalobce, že se měl žalovaný důkladněji zabývat tím, zda byly dány důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, není důvodná. Žalobce uvedl pouze ekonomické důvody své žádosti, ta tak po právu byla žalovaným zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V takovém případě správní orgán neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14 b (§ 16 odst. 4 věty první zákona o azylu). Žalovaný se důvody pro udělení humanitárního azylu nemohl zabývat.

IV. Závěr

20. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. listopadu 2023

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:

Mgr. Jan Šmakal v.r.
samosoudce